

HOE STOM KAN EEN MENS ZIJN?

Een ongepolijste zoektocht
in de ruimte voor levensvragen

Colofon

ISBN: 978-90-8954-058-4

1^e druk 2008

© 2008 Menno D.J. Stom

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser B.V.

Ossekop 4

Postbus 2532

8901 AA Leeuwarden

Telefoon: 058-2894857

www.elikser.nl

Vormgeving omslag en binnenwerk:

Mfaculteit (Studio M!), Leeuwarden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op enige wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

HOE STOM KAN EEN MENS ZIJN?

Een ongepolijste zoektocht
in de ruimte voor levensvragen

Menno D.J. Stom

Inhoud

Voorwoord	7
Proloog	9
1 Jan, Maaïke, tintelende voeten en helpers	15
2 Doctor	19
3 Kosmische relatiebemiddeling	31
4 UROK-trip	37
5 Via Oostenrijk naar De Alchemist	53
6 Het geometrische rusthuis	67
7 Dag pap	79
8 White Bull	91
9 Ook dag Mam?	103
10 Thuis bij mij	115
11 Hello goodbye	151
12 Een nieuwe orde scheppen	169
13 Willig werken en vrijer zijn	175
14 Ik worstel en ... belicht	185
15 Mijn wichelroedenloopster en geduld is een schone (rechts)zaak	191
16 Persoonlijke re-integratiemanagers	197
17 Van Assisi naar Auschwitz misschien	201
18 Westmalle	209
19 Een levensbekrachtigende reis: Auschwitz	239
Epiloog	261
Dankbetuiging	265
Over de auteur	266
Reactie	266

*‘Een rivier hoeft je niet te duwen, zij stroomt vanzelf’
(Boeddha)*

Voorwoord

Het boek dat er al was, dat alleen nog even geschreven en uitgegeven moest worden.

Menno vroeg mij een voorwoord te schrijven en uit te leggen wat mij zo aanspreekt in het – eenmaal geschreven – boek. Dat was even schrikken. Hoe breng ik in vredesnaam onder woorden hoe dit verhaal mij terugbrengt naar een omwenteling in een leven ... naar de omwenteling in mijn leven. Daarbij komt dat ik me juist een lijfspreuk aangeleerd heb ingeval iemand mij komt vertellen wat hij of zij van iemand of iets vindt, namelijk: ‘Wat je vindt, mag je houden.’ Dus mijn vinden is niet bepalend bedoeld, maar delend. Delend is ook de inhoud van dit boek. Delend over een proces van (be)grijpen en (los)laten, van moeten en ont-moeten. Een aansprekend relaas over de ont-wikkeling van een in-gewikkeld leven.

Nadat ik van de eerste schrik bekomen was, kwam bij mij op: ‘het boek dat er al was, maar nog even geschreven en uitgegeven moest worden’. Om aan te geven waarom dit voor mij een waarheid is, ga ik terug naar medio 2006. Terwijl ik op kantoor achter mijn bureau zit, komt er een telefoontje binnen. Het blijkt Menno te zijn; voor mij altijd een prettige onderbreking van de rationele zakenwereld. Menno begint zijn verhaal te doen en terwijl ik zit te luisteren, gebeurt er voor mij iets ongewoons. Op het ritme van het kloppen van mijn hart komt steeds in mijn gedachte, alsof het gezegd wordt: “Menno boek schrijven, Menno boek schrijven, Menno boek schrijven, etc.” Het is een nieuwe ervaring voor me (en heb het nadien ook nooit meer op deze wijze meegemaakt). Ik onderbreek zijn verhaal en vraag: “Menno, stop even. Wat is er met Menno en boek schrijven?” Menno valt even stil en zegt: “Ja, ik heb

een raamwerk voor een boek klaarliggen, maar wie zit daar nou op te wachten?” Het was de aanzet voor Menno om zijn boek inhoud te geven. Niet zomaar een verhaal, maar het verhaal over wat zich in en om hem afspeelde en wel zo intens dat elke fase in het proces van ont-wikkeling meebeleefd wordt, zo herkenbaar voor menigeen.

Het script was geschreven, maar nu nog uitgeven. Hoe doe je zoiets? Welke uitgever past bij Menno en het script? Gezien de wijze waarop hij aan het schrijven is gegaan, vertrouwden we erop dat ook de uitgever op Menno's weg gevoerd zou worden. Dat ik, zonder dat ik me dit realiseerde, hierin weer een rol mocht spelen, was achteraf geen toeval. Voor een aantal vrienden uit mijn privé- en zakelijke netwerk organiseerde ik een bezoek aan het MuZieum in Nijmegen. In het MuZieum kan men een tocht maken in het donker, onder begeleiding van een niet ziende gids. Een ervaring in het donker waarbij je met je andere zintuigen ‘moet zien’ en waar je vooral kan luisteren naar je gevoel. Een van mijn vrienden vroeg of hij een goede relatie mocht uitnodigen en dat bleek Jitske Kingma te zijn, eigenaar van Uitgeverij Elikser. Voor mij was dit de eerste keer dat ik een uitgever in het echt te zien kreeg. Aangezien Menno die dag uiteraard ook aanwezig was, was de ontmoeting geen toeval. Ze vielen elkaar toe.

Dit boek gaat over een vindtocht in de ruimte die het leven schenkt. Het ‘moest’ geschreven worden ... er was geen ont-komen aan. Het leven gaf Menno de ervaringen en de ruimte ze op te schrijven ... gelukkig. Lees en ervaar.

Het boek was er al, het moest alleen nog even geschreven en uitgeven worden.

Jan Mulder, juni 2008 Duiven

Proloog

Eind jaren vijftig van de vorige eeuw kwam ik op deze aarde bij een lieve moeder, een moedige vader en een beschermende zus. Op dat moment was mijn vader op reis in zijn KLM-uniform, de metertjes scannend, continu alert of er iets misging. Mijn extern gerichte vader had blauw bloed en we woonden in KLM-town, Amstelveen. Mijn zorgzame moeder koos al vroeg voor kinderen. Eerst als onderwijzeres en later voor mijn zus en mij. Ik had een zorgeloze jeugd, zag veel van de wereld en vond het heel normaal dat we in grote hotels verbleven en first class vlogen. Al vroeg ontdekte ik hoe leuk het is om mensen te vermaken. In de box met een emmer over mijn hoofd ‘godverde’ ik het uit. Het was absoluut ‘not done’ en dat maakte het zo grappig. Het anderen naar de zin maken werd me met de paplepel ingegoten. Ik weet nog dat ik een jaar of zeven was en mijn moeder toebeet, die het tweeslaapkamer-bovenhuis pico bello aan kant maakte en allemaal lekernijen uitstalde voor het zoveelste bezoek: “De koningin komt toch niet?!?” Harmonie was een ongeschreven wet. Er was zelden een uitgesproken oordeel, geen roddels, geen discussies en conflicten werden gemeden. De mantel der liefde voerde de boventoon. Zo was het, ik wist niet beter. School ging me redelijk gemakkelijk af en de pubertijd in Ede ook. Ik had het goed ... wilde het vooral leuk hebben ... en dat was het, dus dacht ik niet veel na over dingen. Het was een zorgeloos bestaan.

Na de middelbare school had ik geen aspiratie om te gaan studeren. Mijn vader gaf me de keuze: of in militaire dienst of leren vliegen in Amerika. De keuze was snel gemaakt. Op m’n negentiende was ik zo vrij als een vogel in de Amerikaanse luchten. Ik had er een toptijd als jonge, werkwillende, blanke,

niet-invalid, niet-homofiele man ‘from the old country’. Als er gelijke kandidaten waren voor een job had deze Dutchy een streepje voor. Het devies was: zo snel en zoveel mogelijk uren maken om zo rap mogelijk het grote werk te mogen vliegen. Ik werkte hard en graag voor een schamel loontje. Geld was niet belangrijk, ik had toch geen tijd om het uit te geven. Toen ik na een jaar van zevendaagse werkweken als commuter co-piloot, vlieginstruuteur, tanker en huurautoschoonmaker de baas vroeg om een weekend vrij was zijn antwoord: “Natuurlijk joh, geen probleem, je krijgt de rest van je leven vrij van me.”

Na vier jaar begon het te kriebelen dat ik meer talent had dan het uitvoeren van de drie ups: sit up, gear up en shut up. Ergonomisch gezien was piloot zijn een hondenbaan. Het grootste deel van je tijd mag je nergens aankomen, pas als het mis gaat moet je accuraat ingrijpen. Ik vergeleek het met controller op een kernreactor: dagenlang kijkend naar monitors om het proces te bewaken, vooral niets veranderen, geen menselijke interventie ... Je mag niets doen, alleen als het misgaat ... en dan weet je één ding zeker: “I am fried.” Een tweede carrière stap moest wel een zekere zijn: computers, het vak van de toekomst. Dat ik er niets mee had deed er niet toe: a man ‘s got to do what a man ‘s got to do. Het liefst bleef ik in de USA om mijn vliegen bij te kunnen houden en zodoende mijn school te betalen. Toen ik op mijn nieuw verworven studentenvisum in Nederland vakantie vierde bleek dat mijn ouders me voor de zekerheid ook hadden ingeschreven en ik was geplaatst in Twente. Na een snelle rekensom was ik eruit: Nederland was twaalf maal goedkoper dan Amerika. Een jaar later kreeg ik nog geld toe ook! Ongelooflijk, het was het walhalla. Een universiteitsmedewerker vroeg me eens: “Joop, ben jij lid van een sekte of zo?” “Hoe zo?” was mijn respons. “Omdat je altijd zo blij bent.” Het was fantastisch: full time ruimte om me te ontwikkelen, prachtige faciliteiten op

de campus, wonend in een hunkerbunker op loopafstand van de colleges, midden in het bos ... en dat voor een schijntje en een beurs toe!

Studeren viel me zwaar. Na vier jaar vrij vliegen in de States waren de collegedictaten in het begin uiterst taai, maar deze doorzetter moest en zou het klaren. Het was een jonge studie met gelukkig behoorlijk wat vrijheidsgraden. Naast de droge, 'technische' basisvakken koos ik de bedrijfskundige richting, wat me wél aansprak. Via mijn vader kwam ik in contact met een oud-KLM-collega die onlangs met haar vier kinderen terug naar Nederland was gevlucht om een nieuw leven op te bouwen. Ze woonden vlak bij me en mijn dienstbare vader had haar toegezegd dat, als er bijvoorbeeld iets met de auto was, ze rustig mij kon vragen om hulp. Dat gebeurde nooit. Wel gingen we met z'n allen schaatsen, aten we samen en gingen we naar de film. Na een jaar gaven we beiden toe dat er wel degelijk vonken over en weer vlogen en werden we een gezin. Ik weet nog hoe ik door het bos naar de universiteit reed en afwoog of ik er wel aan zou beginnen: een student die kiest voor een tien jaar oudere vrouw met vier kinderen ... Weet ik het zeker? Al fietsend vervlogen de tegenargumenten ... Het was als vanzelf gegaan. Ik hield van S. en het klikte met de kinderen. Het was geen opgave, ze waren 'de bruidschat'. Een kind van mezelf, dat hoefde niet. Toch kwam Caroline ons gezin versterken, ze bezegelde ons samenzijn. Een prachtig toetje.

We verhuisden naar Ede omdat KLM-automatisering mijn werkgever werd. Dichter bij de Randstad liet het salaris niet toe. Waarom KLM? Niets nostalgisch, maar omdat het het enige bedrijf was met nog een leeftijdsgebonden salarisschaal: ze betaalden het meest. Dit was het tweede paard waar ik op wedde: deze carrière moest en zou slagen. Ik werkte me te barsten, vond het leuk en de kritische genen van mijn vader kwamen goed van pas. Achteraf gezien bofte het bedrijf met

deze puike werknemer ... en dat loonde. Ik maakte stap na stap. Van KLM naar de snelle wereld van Peter Stuyvesant bij de strategiepoot van KPMG: strak in het pak, glanzende auto's, toonaangevende klanten, toonaangevende opdrachten, tot 's nachts doorwerken en de volgende ochtend met een nog warme stapel handouts een flitsende presentatie geven bij de klant. Zeventig uur per week intensief aan de bak, exclusief reistijd ... en dan voldaan thuis om een uur of acht mijn eerste maaltijd nuttigen, die er inging als koek en me bewusteloos maakte, tenzij ik 'nog wat moest doen voor de zaak'. Zes uur 's ochtends voor de wekker wakker om voor de file uit, al bellend, de dag in goede banen te leiden. Levend op koffie, adrenaline en wilskracht groeide mijn functie, groeide mijn salaris, groeide de maat van mijn overhemden en pakken. Na tien jaar carrière maken was ik een zwaargewicht: 100 kilo ... ik was een dikkedeur ... gekocht door een klant. Ik bleef er anderhalf jaar en kreeg een gouden handdruk na 'een verschil van mening over het te voeren beleid'. Goed gevuld, qua vet en centjes, pakte ik het advieswerk weer op, dit keer als zelfstandige en besloot minder te werken omdat het ogenschijnlijk perfecte thuisfront scheurtjes begon te vertonen ... de inkomsten bleven gelijk ... geweldig.

Sporten deed ik niet, behalve af en toe met Caroline wat tennissen en in de vakanties op het heetst van de dag een dik uur met mijn ongetrainde, dikke lijf hardlopen. S. hield haar hart vast. Ik niet ... niets kon mij deren, ik kon alles ... het leven was maakbaar. Een collega vroeg me eens tijdens ons gebruikelijke, prettige contact: "Hoe is het eigenlijk echt met je?" "Hoe zo? Wat bedoel je?" stamelde ik. "Wie ben je eigenlijk echt achter die eeuwige lach?" Ik had geen flauw benul waar hij het over had ... ik was ik ... en door ging ik ...

Het ging ons in mijn beleving voor de wind, alles lachte ons toe. S. was een andere mening toegedaan. Ik deed mijn best haar te horen, maar ik was niet in staat haar perspectief

te bevatten. Ik hield van S., ik hield van de kinderen, voelde me een vader van de kinderen, werkte hard, we konden ons als gezin de dingen permitteren die we aangenaam vonden. Ik deed toch wat een goedbedoelende vader diende te doen? Wat was het probleem? Het feit dat S. en ik uit elkaar waren gegroeid paste niet in mijn beeld ... en dus was het niet zo ... zo simpel was het ... gewoon doorgaan.

Negeren werkte op den duur niet meer. Mijn kop moest uit het zand. Het conflict, waar ik als de dood voor was, diende ik aan te gaan ... Ook dat zou ik wel even fiksen, tenslotte kon ik alles aan. Mijn kracht was het stellen van vragen aan anderen, het invoelen wat speelde en behendig mijn invloed aanwenden om zaken beter te laten lopen. Maar dit probleem kon zelfs Joop niet kraken. Ik begon slecht te slapen. De communicatie met S. verzandde in onbegrip en frustratie. Na vijftien jaar was de breuk onafwendbaar.

Jan, Maaïke, tintelende voeten en helpers

Het was vrijdagmiddag rond lunchtijd bij de klant in het voorjaar van 2000. We moesten die middag een organisatie-aanpassingsvoorstel afmaken waar we al een paar dagen ‘in hadden zitten’ en de tijd begon te dringen. Ik had ‘s middags een afspraak met Jan Kalden, mijn fiscaaljuridisch adviseur bij het starten van een BV. Voor het eerst ging ik naar hem zonder S. “Ik moest het allemaal maar zelf uitzoeken,” had ze me de dag ervoor toegesnuwd, dus ging ik alleen. Voor mij was het niet duidelijk waarom de afspraak stond en overwoog ‘m af te zeggen. Toch besloot ik te gaan. Zo gedacht, zo gedaan.

Die week had ik steeds kriebel op m’n rug ... precies daar waar ik niet bij kon. De rugleuning en deurpost waren mijn vrienden aan het worden. Daar kon ik lekker als een aap tegenaan schuren. Het was zo erg dat de klant er een opmerking over maakte en ik van de gelegenheid gebruik maakte om hem mijn rug te laten inspecteren of een oorzaak voor de jeuk te vinden was ... zonder resultaat.

Om 15.00 uur schoof ik bij Jan aan tafel. Na wat smalltalk diende de vraag zich aan: “wat kan ik voor je doen?”, waarop ik antwoordde: “Die vraag heb ik ook, waarom heb je de afspraak gemaakt?” Jan raadpleegde de secretaresse die ook geen helderheid kon verschaffen over wie de afspraak gemaakt had. We keken elkaar wat ongelovig aan en hebben toen toch maar even mijn dossiers doorgelopen, ‘t was een soort plichtpleging. We raakten in gesprek over het leven en bemerkten dat we beiden bezig waren met cursussen inzake intuïtieve ontwikkeling. Jan kende ‘mijn school’ en kon zich mijn behoefte aan een duidelijkere spirituele component voorstellen. Van mij

mocht het ongrijpbare meer benoemd worden. Jan vertelde over zijn cursus en bood me aan kennis te maken met een van de cursusleidsters, die toevallig die middag een laptop terug zou komen brengen. Terloops meldde hij dat dat eigenlijk in zijn ogen niet nodig was want hij zou haar de volgende dag zien op een cursusdag en dat was vroeg genoeg geweest om de computer terug te krijgen. Toch zou zij 'm die vrijdagmiddag brengen. Het leek mij prima om haar te ontmoeten en Jan belde haar. Ze bleek alweer op de terugreis te zijn. Jan legde het verhaal uit en Maaïke besloot om te draaien en mij te ontmoeten. Even later kwam ze binnen samen met haar broer. In mijn ogen een ietwat gestreste, rokende huisvrouw en een olijke bouwvakker met een baseballpetje achterstevoren op: Maaïke en Arjen. Maaïke stelde me wat vragen over wat ik zocht in een cursus en vertelde over wat zij deed. Voor ik het wist vroeg ze me of ik het goed vond dat ze me even schoonmaakte. Ik had geen idee wat dat inhield maar zei ja. Ze kwam naar me toe en drukte me op het hart dat ik vooral bij mezelf moest blijven en niet te veel op haar moest letten. Ze zou de nodige geluiden maken maar dat 'hoorde erbij'. Maaïke ging aan de slag. Ze aaide als het ware met haar handen langs m'n lijf zonder me aan te raken, van boven naar beneden. In no time hoorde ik haar boeren, hoesten en kokhalzen. Ik wist niet wat me overkwam. Vragend keek ik richting Jan die ontspannen in gesprek was met Arjen. Het leek hun niet te storen. Ik was vooral verbaasd over de situatie waarin ik me bevond: een kleine, kokhalzende, boerende vrouw die allerlei strijkende bewegingen maakte rondom een forse man in pak in een zakelijk kantoor en twee keuvelende, rokende semitoeschouwers die het de normaalste zaak van de wereld vonden. Vreemd, heel vreemd. Zo maar uit het niets zei Maaïke dat ik een mooi mens was. Deze woorden raakten me diep in een periode waarin ik behoorlijk de kluts (lees 'mezelf') kwijt was en vol zat met schuldgevoelens. Ik was me bewust dat de

situatie nog vreemder werd: huilende man in pak met onbekende, boerende, kokhalzende vrouw om zich heen. Maaïke gaf aan dat ze niet veel tijd had en vroeg of ik wat energie wilde. “Ja, waarom niet?” Ze legde haar hand op mijn zonnevlecht (plek vlak onder het borstbeen) en het leek of ik aangesloten werd op netspanning: boem! Vanuit het punt waar ze me aanraakte voelde ik energie binnenkomen en een weg naar buiten vinden via elk deel van mijn lichaam ... ik stond onder stroom ... wat een sensatie ... alles tintelde in me. Vanaf dat moment tot op de dag van vandaag heb ik prettig, tintelende voeten. Ze excuseerde zich dat ze weg moest om op tijd thuis te zijn voor de kinderen en gaf me mee dat ‘iedereen, dus ik ook, helpers heeft die staan te trappelen om te helpen, maar dat ze pas mogen helpen als je erom vraagt en dat ze zich soms kenbaar maken’. Ik vroeg haar hoe ze zich kenbaar maakten. Maaïke antwoordde: “Door pijn of jeuk tussen de schouderbladen.” Ik was perplex. Ze gaf me haar telefoonnummer, zei dat ik altijd kon bellen voor een afspraak en haastte zich het kantoor uit samen met Arjen. In totale verwondering ging ik naar mijn logeeraadres en lag even na 20.00 uur uitgeput in bed ... vroeg een paar keer onwennig in mezelf om hulp aan mijn helpers en viel in slaap.

Om 05.00 uur ging mijn mobiele telefoon. Die had ik in die tijd continu aan voor het geval mijn gezin, waar ik bij weg was gegaan, me nodig zou hebben. Het was S. met het verhaal dat ‘het nu maar eindelijk eens afgelopen moest zijn met al die hoeren die ‘s nachts belden op zoek naar mij’. Half groggy en met stijgende verbazing hoorde ik haar aan en kon het buiten me houden. Ik voelde me niet aangesproken, ik kende geen hoeren, laat staan hoeren die op zoek naar mij waren. Het opmerkelijke van dit telefoongesprek was dat ik rustig bleef. Het was zo absurd dat het niets met mij te maken kon hebben. Stel je voor: een prostituee die de vrouw van haar klant belt om in contact te komen met haar klant ... Krankzinnig! In alle

rust vroeg ik door, op zoek naar meer details opdat ik er wellicht iets van zou gaan begrijpen. In tegenstelling tot andere keren raakte ik niet in paniek en dit zorgde er waarschijnlijk voor dat S. begon te dreigen met ‘als ik niet zou zorgen dat het stopte ik mijn dochter niet meer zou zien’. Dit raakte onmacht bij mij aan en ik poogde zo goed als ik kon haar tot rede te brengen en uit te leggen dat het niets met mij te maken had en hoe absurd het wel niet was ... zonder enig resultaat. Het telefoongesprek werd door beide kanten een paar keer afgebroken en weer hersteld tot ik om 06.30 uur niet meer kon. Ik was op. Een toekomst zonder Caroline begon zich af te tekenen ... Wat deed dat pijn, wat een onmacht ... Ik huilde en huilde ... en dacht opeens aan wat ik de dag ervoor gehoord had: “De helpers staan te trappelen om je te helpen, maar je moet ze wel om hulp vragen.” “Help me asjeblieft, als jullie er werkelijk zijn, help me dan,” herhaalde ik tot ik snikkend in een diepe slaap viel. Die middag, iets voor 17.00 uur, werd ik wakker en voelde me als herboren. Ik had negentien uur geslapen en voelde alsof er een last van me was afgeval- len, alsof ik lichter was. Zo had ik me in geen tijden gevoeld. Het was de eerste keer dat ik me bewust werd van de kracht van mijn helpers.

Mijn voeten tintelen nog steeds. Ze zijn de stille getuigen van deze eerste bewuste ontmoeting met m’n helpers, zichtbaar en onzichtbaar, en steeds weer wekken ze een gevoel van dankbaarheid op. Wat een fysiek, voelbaar cadeau!

Doctor

Op Koninginnedag 2000 had ik een afspraak gemaakt met Maaïke. De eerste ontmoeting met haar had een onuitwisbare indruk gemaakt en ik was benieuwd naar meer. Maaïke woonde tijdelijk bij haar broer en vertelde me haar situatie: net ‘thuis’ weg, scheidingsprocedure, kinderen verbleven vooralsnog bij de vader, op zoek naar een woning en wat het allemaal met haar deed. Terwijl ik naar haar luisterde was het alsof zij mijn verhaal vertelde en vond dat opmerkelijk. Ik voelde me op mijn gemak bij haar en kon niet duiden waarom dat was, vond het onwennig. Maaïke bood me een behandeling aan en met de eerste ervaring in het achterhoofd leek me dat wel wat, ook al had ik geen idee wat er zou gebeuren. Op zolder mocht ik ‘op de tafel’ en zag op een kastje een foto van een vrouw met een lamp onder haar kleding ter hoogte van haar hart. “Dat is Fanny,” zei Maaïke en legde uit dat Fanny een medium was ‘waardoor de energie van Doctor (uitgesproken ‘Doctoer’) kwam’. Doctor was in zijn laatste leven op aarde een vooraanstaand Venezolaanse arts en wetenschapper geweest en schijnt op dit moment in de katholieke kerk op de nominatie te staan om heilig verklaard te worden. In Midden- en Zuid-Amerika is het een bekende ‘helende heilige’. Fanny was een Colombiaanse vrouw die mensen op donatiebasis hielp en twee keer per jaar een paar maanden naar Nederland kwam. Wat ik op de foto zag was haar oplichtend hartchakra terwijl zij in trance was. Maaïke was er al een paar keer geweest en sprak met veel respect over haar ervaringen met Doctor: de genezende werking, de liefdevolle sfeer en de kosmische injectie die Fanny/Doctor gaf als je dat wilde, waarbij er geen naald te zien, maar wel voelbaar was ... geen

naald en toch een gaatje in je arm achterlatend. Je kon Doctor vragen stellen en het was goed die van tevoren op te schrijven als geheugensteuntje. Er was een tolk Spaans bij die de vragen dan vertaalde voor de Spaanssprekende Fanny. Het leek me wel wat. Maaike gaf me een rustgevendende behandeling en gaandeweg ontroerde het me heerlijk. Tot en met het avondeten hadden we het goed samen. Het was alsof ik haar al jaren kende. Het voelde vertrouwd en dat verwarde me tegelijkertijd. Ergens in de loop van de dag schoot er door me heen dat ik wel bij haar zou willen blijven ... vond dat een rare, ongepaste gedachte die ik weer snel verdrong. Geld wilde ze niet ontvangen voor de behandeling, wel gaf ze het telefoonnummer om een afspraak te maken met Doctor.

Ondertussen verbleef ik op allerlei logeeraadressen in huizen waarvan de bewoners op vakantie waren. Toen ik net bij 'mijn' gezin weg was, voorjaar 2000, woonde ik een paar weken in vakantiehuisjes, maar vond dat te duur. Heb zelfs in het begin een paar nachten in mijn auto geslapen. De gedachte om een nachtje in een hotel door te brengen kwam niet eens in me op. Nu weet ik dat ik het mezelf niet waard vond: een man die in drie dagen werken per week in z'n eentje ruim fl. 400.000 per jaar omzette. Aan m'n netwerk (met name zakelijke contacten, gezamenlijke vrienden en familie had ik geen contact) liet ik weten dat ik graag wilde 'housesitten'.

Op een vrijdag reed ik in de auto en had voor de daaropvolgende week nog geen logeeraadres. Er kwam een gevoel in me op dat ik me er geen zorgen meer over hoefde te maken. Het was zo sterk dat ik dat ook niet meer gedaan heb. En tot ik in oktober 2000 een appartement ging huren heb ik op prettige plekken overal in Nederland kunnen logeren. Ze kwamen 'gewoon' en moeiteloos op mijn pad en ze volgden elkaar naadloos op. Ik werd geholpen.

In de periode vlak nadat ik bij Maaike was geweest verbleef ik in Nieuw Vennep en werden mijn dagen 'opgeluis-